

RADNY MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY

pl. Defilad 1, 00-901 Warszawa,

tel. 22 443 05 90, faks 22 443 05 82

ohejka@radny.um.warszawa.pl, Sekretariat.BR@um.warszawa.pl,

www.um.warszawa.pl, www.radawarszawy.um.warszawa.pl

1728
(dot. int. nr. 1646)

Dane osobowe podlegające ochronie

art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych
(Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 1673 z późn. zm.)

-249-

Warszawa, dnia 08.02.2017 r.

Sz. P. Hanna Gronkiewicz-Waltz

Prezydent m.st. Warszawy

Pl. Bankowy 3/5

00-950 Warszawa

108
08.02.2017 r.
ZAP. NIEPRAWOMOCNOŚCI
Ewa Małachowska
Wiceprezydent
Rady m.st. Warszawy

INTERPELACJA

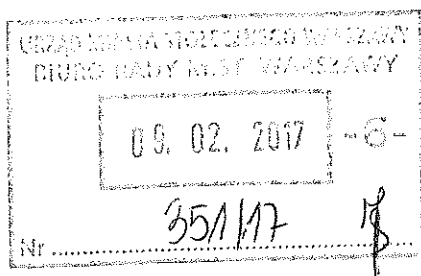
Dot.: odp. na Interpelację ws. nieruchomości Chmielna 11.

W nawiązaniu do odpowiedzi na Interpelację nr 1646 zwracam się z prośbą o odpowiedź Pana Prezydenta na argumenty zawarte w piśmie Pani G. (w załączeniu), będącym reakcją na tezy pisma OU-KRD-0003.561.2016 z dnia 18 stycznia 2017 r.

Z poważaniem,

Oskar J. Hejka

Radny m.st. Warszawy

Warszawa, 28 stycznia 2017 r.

G. M.
ul.
Warszawa

Prezydent m.st. Warszawy
Pl. Bankowy 3/5
00-950 Warszawa

W związku ze sporządzoną w dniu 18.01.2017 r. przez Prezydenta m.st. Warszawy odpowiedzią na interpelację nr 1646 radnego m.st. Warszawy Oskara Hejki zawierającą szereg niezgodnych z rzeczywistością lub nieweryfikowalnych twierdzeń dotyczących nieruchomości położonej przy ul. Chmielnej 11 uprzejmie wyjaśniam, jako wnuczka F. W. – osoby współuczestniczącej finansowo w budowie nowo powstałego budynku parterowego w latach 1945/46 r. budynek ten jako nowo zbudowany powstał w miejsce zniszczonego w wyniku działań wojennych budynku przedwojennego.

Nowo zbudowany budynek parterowy istniał samodzielnie przez około 2 lata. Był zadaszony i istniały w nim w przeważającej części lokale użytkowe oraz użytkowo-mieszkalne. Był to pierwszy etap budowy tego budynku. Moja babcia zaczęła użytkować lokal nr w tym budynku już od 15 maja 1946 r.

Drugi etap – dobudowa pięter, I-ego i II-ego od frontu oraz III-ego od podwórka, z przeznaczeniem na lokale mieszkalne, był budowany w latach 1948 r. – 1949 r.

Całość budynku, zarówno parter jak i piętra zostały wzniesione wyłącznie przy udziale finansowym osób prywatnych, przyszłych mieszkańców i użytkowników lokali użytkowych, w żaden sposób niespokrewnionych z rodziną obecnych beneficjentów. Dowody w postaci potwierdzeń wpłat szeregu osób na lokale w/w budynku dołączałam do wielu pism skierowanych do Biura Gospodarki Nieruchomościami m.st. Warszawy.

Odnosnie odpowiedzi Prezydenta m. st. Warszawy Witolda Pahlę na w/w interpelację, wyjaśniam, co następuje.

Stanowisko m.st. Warszawy jakoby w chwili wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (dalej „Dekret”) budynek przy ul. Chmielnej 11 istniał, a jego właściciele hipoteczni dokonali jego gruntowanej naprawy godzi w funkcjonujące w obrocie prawomocne orzeczenia sądów powszechnych, w tym łamie wprost przepisy prawa, zgodnie z którymi „orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby” (art. 365 kodeksu postępowania cywilnego). W szczególności, powyższe stanowisko m.st. Warszawy godzi w prawomocny wyrok:

- a) Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 26.10.1991 r. (sygn. akt: [REDAKCYJNA] wydanego z udziałem spadkobierców właścicieli hipotecznych, gdzie ww. sąd w sposób wiążący m.in. m.st. Warszawę ustalił, że

Nietrafny jest argument powoda, iż budynek ten stanowi odrębną nieruchomość bowiem nie został objęty dekretem jako że w czasie jego wejścia w życie przedmiotowy grunt nie był zabudowany. Spórny budynek wzniesiony został pod rządami dekretu z dnia 11 października 1946 roku - prawo rzeczowe /Dz.U. nr 57 poz. 319/. W myśl art. 9 tego dekretu część składowa rzeczy nie mogła być przedmiotem odrębnych praw rzeczowych, za wyjątkiem przypadków przewidzianych w ustawie. - Ustawa z dnia 26 października 1945 r. o przejmowaniu nieruchomości. Nie dotyczy tego budynku art. 5 dekretu z dnia 26 października 1945 r. gdyż obejmował on jedynie budynki oraz inne przedmioty znajdujące się na gruntach przechodzących na własność gminy w dniu wejścia w życie dekretu. Pozostawały one własnością dotychczasowych właścicieli o ile przepisy szczególne nie stanowiły inaczej. Art. XXIX przepisów wprowadzających prawo rzeczowe z 1946 roku stanowi iż budynki te są uważane za odrębne nieruchomości. Niesporne jednak było że art. 5 dekretu nie ma zastosowania do spornego budynku, który wzniesiony został po wejściu w życie dekretu z 26 października 1945 roku.

- b) Sądu Okręgowego w Warszawie z 7.11.2005 r. (sygn. [REDAKCYJNA] strona 4 uzasadnienia) wydanego z udziałem spadkobierców właścicieli hipotecznych (jako interwenientów) gdzie ww. sąd w sposób wiążący m.in. m.st. Warszawę ustalił, że

interwenienci uboczni nie wybudowali budynku, wobec czego nie stanowi on ich własności.

Sąd zważył, iż z dołączonego przez powódkę odpisu wyroku z dnia 20.10.1992 r. wraz z uzasadnieniem w sprawie sygn. akt [REDAKCYJNA] tut. Sądu (k. 209 i nast.) zdaje się wynikać, iż budynek posadowiony na nieruchomości opisanej pozwie nie został objęty działaniem dekretu z dnia 25.10.1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy, albowiem w dacie wejścia w życie tego dekretu nieruchomość nie była zabudowana. Znajdujące się na niej fragmenty budynku zniszczonego na skutek działań wojennych zostały bowiem uznane za przeznaczone do rozbiórki.

Stanowisko prezentowane przez m.st. Warszawę jest także sprzeczne z samymi faktami podawanymi przez spadkobierców właścicieli hipotecznych w ich własnych wnioskach i pismach składanych w trybie administracyjnym oraz cywilnym, w tym:

- c) w pozwie o ustalenie z 24.05.1991 r., (złożonego do Sądu Wojewódzkiego sygn. [REDAKTED])
gdzie spadkobierca wskazuje wprost, że:

Powód nie kwestionuje faktu przejścia prawa własności gruntu na rzecz Skarbu Państwa, aczkolwiek nie zgadza się z treścią dekretu jako całego aktu prawnego. Natomiast stoi na stanowisku, iż dekretem nie został objęty budynek z tego prostego względu, iż w dacie wejścia w życie dekretu przedmiotowa nieruchomość nie była zabudowana. Na działce tej znajdowały się jedynie resztki poprzedniego budynku przeznaczone do rozbiórki.

- d) w zeznaniu powoda [REDAKTED] B [REDAKTED] (poprzednika prawnego obecnych „beneficjentów” nieruchomości) z dnia 11.03.1992 r. karta 41-42 w sprawie o sygn. [REDAKTED]
[REDAKTED] gdzie spadkobierca wskazuje wprost, że:

„W dacie wejścia w życie dekretu z 1945 r. budynek na tej nieruchomości nie istniał, były to resztki przeznaczone do rozbiórki”.

„Budynek został wybudowany od nowa”

- e) we wniosku [REDAKTED] B [REDAKTED] z 20.02.1992 r. do Ministra Gospodarki Przestrzennej i budownictwa o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z 14.10.1970 r., gdzie spadkobierca wskazuje wprost, że:

Przedmiotowa decyzja wydana została z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ w dacie wejścia w życie w/w dekretu na przedmiotowej nieruchomości budynków nie było.

Powyższe okoliczności wynikają wprost z pisma Wydziału Architektury i Nadzoru Budowlanego Urzędu Dzielnicowego Warszawa-Gródzieście z dnia 1991.03.27.
Wydział ten ustalił ponad wszelką wątpliwość, że budynek przy ul. Chmielnej 11 uległ w czasie działań wojennych całkowitemu zniszczeniu

~~W tych warunkach przejęcie własności budynku w oparciu o przepisy dekretu zgodnie z nimi nie mogło mieć miejsca.~~

Miasto Stołeczne Warszawa dokonuje dalej sprzecznej z przepisami Dekretu i przepisami prawa powszechnego wykładni art. 5 Dekretu (pozostawiającego na zasadzie wyjątku własność budynku sytuowanego na wywłaszczanym gruncie przy dotychczasowych właścicielach do czasu rozpoznania złożonego wniosku o przyznanie tzw. własności czasowej), gdyż wywodzi, że wskazany przepis odnosił się do wszelkich budynków znajdujących się na gruntach przejętych, niezależnie od ich stanu, w tym stopnia zniszczenia podczas, gdy nie wynika to z treści przepisu w brzmieniu cyt. „*budynki oraz inne przedmioty, znajdujące się na gruntach, przechodzących na własność gminy m. st. Warszawy, pozostają własnością dotychczasowych właścicieli, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej*”.

Powyższe stanowisko m.st. Warszawy narusza przepisy ustaw niżej wymienionych, a także nawet jego własne poglądy przedstawione w białej księdze pt. „*Ewolucja orzecznictwa sądów administracyjnych ws. przesłanek odmowy ustanowienia prawa użytkowania wieczystego gruntów warszawskich*”.

Jak wskazuje się w szczególności w ww. dokumencie bardzo ważne wskazówki dotyczące prawidłowej wykładni art. 5 Dekretu i kwestii dotyczącej własności przedwojennych budynków uszkodzonych i częściowo zniszczonych w trakcie trwania działań wojennych zawarto w wyroku Sądu Najwyższego z 7.7.2004 r. (sygn. akt: [REDAKTED]). Sąd potwierdził w nim bowiem, że decydujące znaczenie ma tutaj orzeczenie władzy budowlanej o rozbiórce. Według Sądu Najwyższego „*tylko do przedmiotów i budynków zniszczonych, które według orzeczenia władzy budowlanej ze względu na stan zniszczenia nie nadawały się do naprawy i powinny ulec rozbiórce gmina mogła wyznaczyć stosowny termin do ich rozebrania, a po bezskutecznym jego upływie własność tych przedmiotów i takich budynków przechodziła na rzecz gminy. Budynek zatem zniszczony, ale istniejący w dniu 21.11.1945 r. i nadający się do naprawy był budynkiem w rozumieniu art. 5 dekretu warszawskiego oraz budynkiem uszkodzonym w ujęciu dekretu o rozbiórce*”.

Skoro zatem zgodnie z decyzją z dnia 17.12.1949 r. Zarządu Miejskiego w m.st. Warszawie w sprawie uznania budynków za zniszczone i przekazania tych budynków do rozbiórki inwestorowi Wydziałowi Technicznemu Zarządu Miejskiego w m.st. Warszawie ww. Wydział orzekł, że budynki na niżej wymienionych nieruchomościach (w tym przy ul. Chmielnej 11) uznane zostały za zniszczone, a nadto

Na podstawie cytowanego dekretu z dnia 25.10.1948 r. Wydział Inżynierii Budowlanej postanowił o dokonaniu rozbiórki budynków wymienionych bez zgody właścicieli, ze względu na nieprzystąpienie przez nich do czasu do robót rozbiórkowych. Dokonanie rozbiórki budynków oraz wywiezienie gruzu na wysypisko miejskie oraz oczyszczenie terenu przekazuje się inwestorowi, z terminem rozpoczęcia robót po upływie jednego tygodnia od dnia następnego po doręczeniu niniejszej decyzji oraz po przekwaterowaniu ewentualnych użytkowników zniszczonych budynków. Z tytułu ponoszonych kosztów rozbiórki, inwestor uzyskuje własność materiałów rozbiórkowych, a właścicielom zniszczonych budynków nie należy się z tego tytułu odszkodowanie.

- to oznacza to, że w chwili wejścia w życie Dekretu nieruchomość przy ulicy Chmielnej 11 jako rozebrana ex post nie była zabudowana budynkiem w rozumieniu prawa w związku z czym spadkobiercom byłych właścicieli nie przysługiwały jakiegokolwiek uprawnienia o przyznanie własności czasowej (użytkowania wieczystego). Budynek, który został odbudowany po wojnie w zbliżonym miejscu jest jednocześnie zatem zupełnie innym i nowym budynkiem (o innej zresztą liczbie kondygnacji, strukturze przestrzennej, w tym liczbie skrzydeł.

Przypomnienia wymaga też, iż ww. decyzja jest jedną z ostatnich decyzji jakie były wydawane względem nieruchomości przy ulicy Chmielnej 11, co wyklucza „prawidłowość” wcześniej prowadzonych względem nieruchomości budynkowej procedur.

Miasto Stołeczne Warszawa przeczy też własnym ustaleniom dotyczącym niezachowania terminu zawitego na złożenie wniosku o przyznanie własności czasowej w trybie art. 7 Dekretu, stwierdzając kontrfaktycznie, iż cyt. „dawny właściciel w zawitym terminie złożył wniosek o przyznanie własności czasowej”. Jak w szczególności pogródzić ww. wniosek z treścią pisma urzędowego wydanego z up. Prezydenta m.st. Warszawy z 13.04.2005 r. w następującym brzmieniu:

Urząd Miasta Stołecznego Warszawy
Biurow Gospodarki Nieruchomościami

ul. Koszykowa 6A, 00-564 Warszawa, tel. (022) 621 36 44, faks (022) 621 44 84
nieruchomosci@warszawa.um.gov.pl, www.um.warszawa.pl

GK/DW/I/72240/386/95/JW

Warszawa, 2005.04. 13

Pani
Bożena Zembska-Sawicka
Prezes
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego w Warszawie
ul. Senatorska 35
00-099 Warszawa

Szanowna Pani Prezes,

Zwracam się z prośbą o wszczęcie z urzędu postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji nr [REDAKCYJA] z dnia 08.10.1998r. wydanej przez Prezydenta m.st. Warszawy jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa, orzekającej o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego do gruntu o powierzchni 380m² położonego przy ul. Chmielnej 11 (hip. [REDAKCYJA]) i jednocześnie wyjaśniam.

oraz dalej

W toku postępowania organ I instancji niewłaściwie ustalił datę objęcia niniejszego gruntu przez gminę podając, iż objęcie nastąpiło w dniu 14 lipca 1947 roku tj. z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Nr 12 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy (wówczas błędnie ustalony termin do złożenia wniosku przypadał na dzień 14.01.1948r.), zaś faktyczne objęcie niniejszej nieruchomości w posiadanie przez gminę nastąpiło w dniu 19 kwietnia 1947 roku tj. z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Nr 7 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy (termin na złożenie wniosku upływał 19.10.1947r.).

- tego nie wyjaśniono.

W udzielonej odpowiedzi przywołano też szereg nieweryfikowalnych twierdzeń jakoby odbudowa budynku przy ulicy Chmielnej 11 była prowadzona przez przedsiębiorstwo budowlane na podstawie umowy zawartej 30.10.1948 r. z właścicielami hipotecznymi nieruchomości, a same świadczenie pieniężne dokonywane przez przyszłych lokatorów budynku były dokonywane na rzecz ww. firmy (jako administratora) w ramach rozliczeń z tytułu przyszłego najmu.

Pominąwszy już fakt, iż ww. konstrukcja jest niezgodna z prawem (a w szczególności ówczesnie obowiązującym z dalej wskazanych przyczyn), to przede wszystkim opiera się na wierze, a nie

dokumentach, gdyż w aktach lokalowych nie ma oryginałów ww. umowy z 1948 roku lub jej uwierzytelnionych kopii. Jednocześnie, sama kserokopia przywołanej umowy budzi poważne wątpliwości, gdyż znajdują się na niej pozostałości papieru firmowego (w odbiciu lustrzanym) niemieckiej firmy Muller & Kosik GmbH (z siedzibą w dzisiejszej Jeleniej Górze, ówczesny Hirschberg), a podpis właściciela przedsiębiorstwa budowlanego według informacji członków jego rodziny (a dokładniej jego syna) nie jest autentyczny. Istnieją jednocześnie oryginały umowy, w których ten sam właściciel przedsiębiorstwa zobowiązuje się do odbudowy na rzecz przedwojennych lokatorów budynku przy ulicy Chmielnej 11 ich lokali, co koliduje z treścią umowy z 1948 roku. Podobnie też, możliwość zawarcia ww. umowy wykluczali byli lokatorzy zamieszkujący niegdyś budynek przy ul. Chmielnej 11, a okoliczności tych w ogóle nie wzięto pod uwagę w toku wielu postępowań administracyjnych dotyczących nieruchomości.

Co więcej, jak trafnie zwraca uwagę Rafał Sarbiński w książce pt. „Roszczenia przysługujące byłym właścicielom tzw. gruntów warszawskich. Sposób dochodzenia w postępowaniu administracyjnym i sądowym” (WoltersKluwer business, str. 40)

1.1.7.1. Umowy o odbudowę

Odbudowa budynków następowała na podstawie umowy zawartej przez dawnego właściciela gruntu, który czekał na rozpatrzenie jego wniosku złożonego w trybie art. 7 d.w.u.g., z osobą prawną będącą zazwyczaj przedsiębiorstwem lub izbą przemysłowo-handlową.

Na podstawie umowy osoba prawna zobowiązywała się do odbudowy budynku oraz zasiedlenia go pracownikami, w zamian za co była zwolniona przez okres dłuższy niż 10 lat z opłat za korzystanie z budynku. Po upływie ww. okresu zobowiązana była do zwrotu budynku jego właścicielowi bez prawa żądania zwrotu poniesionych nakładów.

Podkreślenia wymaga fakt, że w przypadkach dojścia do zawarcia ww. umowy wnioski dekreto- we co do zasady rozpatrywano odmownie, co powodowało, że budynek zgodnie z art. 5 d.w.u.g. dzielił los gruntu.

Pojawia się zatem pytanie, z jakich to przyczyn odbudowany rzekomo na podstawie umowy zawartej przez byłego właściciela z przedsiębiorstwem budowlanym budynek przy ul. Chmielnej 11 nie został zasiedlony wtórnie pracownikami przedsiębiorstwa budowlanego, lecz byłymi lokatorami? Jak zatem pogodzić wywodzoną przez m.st. Warszawa konstrukcję z przepisami prawa?

Już tylko na marginesie należałoby dodać, że ww. kwestie były już przedmiotem dociekań w postępowaniach prowadzonych z udziałem wnioskodawczyni, w tym w szczególności w postanowieniu wydanym przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia Wydział VI Cywilny z dnia 6.11.2007 r. w sprawie [REDAKCYJNA] przyjął wszak, że:

W czasie Powstania Warszawskiego w 1944 r. budynek - wraz ze znajdującymi się wewnątrz rzeczami ruchomymi oraz dokumentami - został niemal całkowicie zniszczony. F. [redacted] W. [redacted] wraz z innymi posiadaczami lokali użytkowych podjęła działania celem odbudowy parteru budynku - w tym przedmiotowego lokalu - z udziałem własnych środków i na dotychczasowych fundamentach. Miało to miejsce w latach 1945-1946. W dalszej kolejności dobudowano 2-3 wyższe kondygnacje budynku, w czym uczestniczyli dotychczasowi i przyszli posiadacze lokali mieszkalnych. W 1946 r. F. [redacted] W. [redacted] podjęła wcześniej prowadzoną działalność, na co zgodę - z uwagi na przejęcie nieruchomości przez Skarb Państwa kilka lat po wojnie - wyraził dysponujący gruntem i posadowionym na nim budynkiem Urząd Kwaterunkowy w Warszawie, oznajmiając, iż będzie to stosunek najmu. F. [redacted] W. [redacted] nie płaciła jednak czynszu, z którego była zwolniona, ponosząc w późniejszym okresie jedynie koszty zakupu i montażu konstrukcji metalowej witryny sklepowej (dowód: oświadczenia F. [redacted] W. [redacted] W. [redacted] - k.8-8 verte, J. [redacted] L. [redacted] K. [redacted] - k.9-10, J. [redacted] L. [redacted] T. [redacted] - k.9-10, H. [redacted] W. [redacted] - k.11-11 verte, M. [redacted] L. [redacted] - k.12-13 verte, J. [redacted] i B. [redacted] K. [redacted] - k.14-16, J. [redacted] S. [redacted] - k.17-17 verte, zdowody wpłaty wynagrodzenia za odbudowę przedmiotowego lokalu - k.18-19, dokumenty potwierdzające odbudowę budynku, w tym przedmiotowego lokalu - k.20-29, wykaz lokatorów i użytkowników budynku - k.31, legitymacja członkowska Cechu Rzemiosł Włókienniczych F. [redacted] W. [redacted] oraz dokumenty potwierdzające prowadzenie działalności w czasie wojny i po wojnie - k.32-33, k.34-35, k.37-38, rachunek w przedmiocie zakupu i montażu metalowej konstrukcji witryny sklepowej - k.39, dokumenty potwierdzające prowadzenie przez F. [redacted] W. [redacted] działalności w przedmiotowym lokalu - k.49-49 verte, k.51-53, k.157-161 - załączniki do pisma procesowego).

Mając zatem na uwadze, że stanowisko m.st. Warszawy przekracza konstytucyjną zasadę działania na podstawie i w granicach przepisów prawa, tj. art. 7 Konstytucji RP, przeczy własnym wcześniejszym ustaleniom m.st. Warszawy, a nadto stanowi jedynie proste powtórzenie stanowiska jednego z beneficjentów skarżonych uwłaszczeń przedstawionego na posiedzeniu Parlamentarnego Zespołu ds. zbadania nieprawidłowości przy reprivatyzacji z 8.12.2016 r. w osobie M (...) B (...) - tj. o tym, że: a) budynek był rzekomo budynkiem istniejącym w dacie wejścia w życie dekretu co potwierdza oraz promesa z dnia 26.06.1949, orzeczenie z dnia 23.11.1949 oraz wyłączenie go spod działania przepisów o publicznej gospodarce lokalami i kontrolami najmu; b) odbudowa budynku przebiegała w dość typowy dla tamtych czasów sposób tzn. właściciele zlecali firmie budowlanej wybudowanie lokali za cenę za jaką właściciele wyrażą zgodę na najem umów; c) a według tych umów wpłaty miały stanowić ekwiwalent czynszów¹ - toteż skarżąca stawia w tym miejscu zasadne pytanie o to, czyje interesy są reprezentowane w sporządzanych obecnie przez m.st. Warszawa pismach ?

¹ http://sejm.gov.pl/Sejm8.nsf/transmisje_arch.xsp?unid=7DE4DF213D8FE692C125807D00342FC1
od godziny 14:28 do 14:37

Dowód na powyższe moje stwierdzenia jest przedstawiony na załączonej do niniejszego pisma - płycie CD, zawierającej nagranie przebiegu posiedzenia Zespołu Parlamentarnego ds. zbadania nieprawidłowości przy reprivatyzacji z dnia 8.12.2016 r. (posiedzenie rozpoczęło się o godzinie 14:07).

Czy m.st. Warszawa kieruje się jednocześnie przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, gdzie przyjmuje się, że uszczuplenie wpływów należnych jednostce samorządu terytorialnego stanowi czyn objęty działaniem tejże ustawy, gdy z aktu notarialnego Rep- [REDACTED] z 18.03.1999 r. wynika wprost, że nieruchomość budynkowa przy ul. Chmielnej 11 została przeniesiona na własność byłych spadkobierców właścicieli hipotecznych bez wskazania w niej ceny sprzedaży (przyjęto jedynie opłaty za użytkowanie wieczyste gruntu podczas, gdy budynek jest odrębnym od gruntu przedmiotem własności) ? **Czy standardowym działaniem m.st. Warszawy jest więc „oddawanie” nieruchomości budynkowych za darmo, gdy ustawa o gospodarce nieruchomościami wyklucza taką możliwość nawet względem spadkobierców właścicieli hipotecznych ?**

Załączniki:

- 9 załączników

- płyta DVD.